

ELSŐ FEJEZET

A MEDENCÉS PARTI remek ötletnek tűnt egy tökéletes nyár tökéletes befejezéséhez.

Brooke Baxter West egyik kollégájának volt egy Maddie-vel egyidős kislánya, akinek a születésnapjára tíz gyermeket hívtak meg szüleikkel együtt, hogy egy délutánt a kerti medencéjükben töltsenek.

A lányok két hete másról sem beszéltek. Minden reggel odaszaladtak Brooke-hoz, és megrángatták a karját.

– Anyuci, mikor lesz a medencés parti?

Két nappal a nagy esemény előtt azonban Brooke egyik kollégáját értesítették Kaliforniából, hogy idős nagymamájának már csak néhány napja van hátra. Ezért sürgősen oda kellett repülnie, de előtte megkérdezte Brooke-ot, nem vállalná-e helyette a hétvégi ügyeletet.

– Te vagy az utolsó reményem! – mondta neki. – A családomnak szüksége van rám.

Brooke nem örült neki, hogy ügyelnie kell, amikor a lányokkal akarta tölteni a délutánt. De a medencés parti kivételével mást nem terveztek be a hétvégére, oda pedig magával viheti a személyi hívóját. Elég kicsi volt az esélye annak, hogy szombat délután behívják. Szombat este inkább, de délután aligha.

Elérkezett a nagy nap, és Brooke-ban kételyek támadtak. Keresnie kellett volna valaki mást maga helyett, aki vállalja az ügyeletet. A gyerekek azt akarták, hogy ő is ott legyen a partin, és ha mégis jön egy hívás, akkor elszalasztja a nyár utolsó nagy ünnepét.

Brooke rövidnadrágot vett a fürdőruhája fölé. Éppen a cipzárt húzta, amikor letről Peter hangját hallotta.

– Siess már, induljunk! – A férje hangja bosszús volt. – Tíz perc múlva kezdődik a parti.

Brooke bosszús képet vágott, majd felkapta a táskát a naptejtel és a mentőmellényekkel. Mi baja lehet Peternek? Folyton morog; hetek óta nem volt egy normális beszélgetésük. Olyan feszült volt otthon a légkör, hogy még a kis Hayley is észrevette.

– Apuci mérges rád, anyuci? – kérdezte a hét elején.

Brooke motyogott valamit arról, hogy apuci fáradt, és igen, imádkozzanak érte. De miután napokig kitért Peter útjából, kezdett elege lenni a férje hozzáállásából. Peter azt érezte vele, hogy ügyetlen és bosszantó. Így volt ez Maddie diagnózisa óta. Hát még mindig nem fogta fel? Maddie most már jobban van; több mint két hónapja egyszer sem lázasodott be.

Brooke kiment a folyosóra, és belebotlott a két lányba.

– Képzeljétek! – Elég volt egy pillantás kislányai mosolygó arcára, és ő is elmosolyodott. – Én is felvettem a fürdőruhámat!

– De jó, anyuci! – Maddie ugrabugrálni kezdett, aztán megfogta Hayley kezét. – Játshatunk teadélután a medence lépcsőjén.

Csatlakoztak a lent várakozó Peterhez, és a lányok izgatott fecsegésétől eltekintve csendben autóztak a város tulsó felén álló házig, ahol Brooke orvostársa, Aletha lakott a férjével, DeWayne-nel.

A hároméves Hayley még mindig elég kicsi volt ahhoz, hogy az ölben vigye, így aztán Brooke felkapta, amikor az autótól a bejárati ajtóhoz igyekeztek. Ahogy a lépcsőn lépkedtek, Hayley megfogta Brooke kezét, és háromszor megszorította. Ez volt a titkos jelük a lányokkal, ami azt jelentette: „szeretlek”. Kisebbik lánya szeretete tökéletes gyógyír volt Peter hűvösségére.

– Hayley, tudod-e, hogy édes kicsi lány vagy? – húzta feljebb a vállára a táskát Brooke.

– Te is, anyuci. – Hayley orrocskáját Brooke orrához dörgölte. – Te is édes kicsi lány vagy! Tudod, miért?

– Miért? – Brooke és Hayley hátramaradtak, Brooke ráérvösen lépkedett. Élvezte az ilyen pillanatokot a kislányaival.

– Azért... – Hayley oldalra billentette a fejét, világosszőke haja úgy röpködött tágra nyílt szemű arcocskája körül, mint a selyem – mert szeretlek.

Kinyílt az ajtó. Aletha mosolygott rájuk a legfelső lépcsőfokról.

– Sziasztok! A parti hátul lesz.

Peter előrántotta azt a mosolyt, amit a nyilvánosság számára tartott fenn. Brooke zavarodottan és sértetten nézte. Őrá miért nem tud így mosolyogni? Meg is akarta kérdezni tőle, de eddig nem találta a megfelelő alkalmat. Már majdnem az ajtóhoz ért, amikor megszólalt a személyi hívója. Nagyot sóhajtott, lepattintotta a hívót az övéről, és rámeredt a kis ablakra. Az állt rajta: *sürgős*. Mögötte pedig a kórház központi száma. *Remek*, gondolta. *Még egy órát sem tölthetek velük a medencében.*

Peter mögé ért, és a válla fölött a hívóra pillantott.

– Mi az?

– Ügyeleti hívás a kórházból. – Nem is próbálta elrejtteni csalódottságát. – Remélhetőleg semmi komoly.

Izgatott, lihegő gyerekek szaladtak az előszobába, körülvették Hayley-t és Maddie-t. Brooke besurran a legközelebbi szobába, és elövette a táskájából a mobilját.

– Dr. Brooke Baxter West vagyok. Valaki megcsörgetett a személyi hívómon.

A nővér a vonal túlsó végén elhadarta az információt. Egyik betegük staphilococcus-fertőzéssel kórházba került. A dolog komolynak tűnt. Azonnal konzultálni akartak egy gyermekorvossal.

– Máris megyek! – Brooke letette a telefont, és visszament az előszobába.

Peter elkapta a pillantását, és felvonta a szemöldökét.

– Nos?

– Mennem kell. – Brooke összeszorította a száját. El sem tudott képzelni lelkesítőbb karriert az orvoslásnál. Kivéve olyankor, amikor ütközött a családi programjaival. – Sietek vissza, amint tudok.

– Te tehetsz róla!

Brooke szíve kezdett megtelni haraggal.

– Ezt meg hogy érted?

Peter vállat vont, tekintete távolságtartó volt.

– Te vállaltad az ügyeletet.

Maddie odaszaladt az anyjához.

– Natasha azt szeretné, hogy menjünk úszni, anyuci. Mehetünk? Mehetünk most rögtön?

– Hát, kicsim... – Brooke Hayley-re pillantott, aki ott állt mellette, úgy várta a választ – miért nem várjátok meg inkább, amíg anyuci visszaér?

– Akkor is fogunk majd úszni. Légy szíves, anyuci! Mehetünk?

Natasha ott táncolt mellettük, és átölelte Brooke-ot. A két család már évek óta jó barátságban volt, Maddie és Natasha pedig jó pajtások voltak.

– Tessék megengedni! – Natasha belekarolt Maddie-be, és a két kislány előkapta legmegnyerőbb mosolyát.

Brooke érezte, hogy elillan belőle a harciasság. Hát, legfeljebb lemarad a móka egy részéről. Ha siet, még időben visszaérhet, hogy csatlakozzon hozzájuk a medencében.

– Na, jó! – Megengedett egy apró mosolyt. – De előbb hadd beszéljek apával!

Peter közben bement a nappaliba, Brooke ott találta DeWayne-nel együtt. Szemük a televízió képernyőjére tapadt. Baseball ráadásmeccs ment, és Aletha viccelődve meg is jegyezte, hogy ha ebben az időpontban tartják a partit, a férfiak valószínűleg fel sem fognak állni a tévé elől.

Brooke odaállt férje és a nagy képernyő közé.

– A lányok úszni szeretnének. – A jól megpakolt táskát letette kettenük közé a földre. – Ebben van a naptej és a mentőmellények. Azok nélkül nem mehetnek be a vízbe!

– Jó! – Peter oldalra hajolt, hogy lássa a meccset. – Értettem, drágám.

Brooke biztos volt benne, hogy a kedveskedő megszólítás DeWayne miatt hangzott el. Nem örült, hogy a férje elnézett mellette – a képernyőre.

– Peter, komolyan mondom! Ne engedd ki őket, amíg nincsenek bekenve, és nincs rajtuk a mellény! Még nem tudnak elég biztosan úszni.

Peter a pillantásával azt üzenete, hogy terhes a jelenléte. Aztán elkiáltotta magát:

– Hayley... Maddie, gyertek ide!

A lányok odaszaladtak Peterhez.

– Itt vagyunk, apuci – szólalt meg Hayley. – Mehetünk úszni?

– Még nem. – Peter kemény pillantást vetett Brooke-ra, és kicipzározta a táskát. Gyors, kissé szögletes mozdulatokkal naptejet nyomott a kezébe, aztán odadobta a flakont Brooke-nak. – Te csináld Hayley-t!

Brooke-nak már indulnia kellett volna, de ez fontosabb volt. Amilyen gyorsan csak tudott, nyomott a krémből, aztán szőke kislánya elé guggolt.

– Gyere, édesem! Nem szeretnénk, ha leégnél, igaz?

– Igaz, anyuci.

Brooke bekente Hayley karjait, lábait, hátát és nyakát, végül az arcát is. Addigra Peter is végzett és odavetette nekik a kisebbik mentőmellényt. Közben nem szólt egy szót sem, de Brooke nem is bánta.

Mostanában minél kevesebbet beszélt Peter, annál jobb volt.

Fogta a kék és pasztellzöld mellényt, és először Hayley egyik karját, majd a másikat is átdugta a kivágásokon. Aztán becsatolta a kapszokat elől, és a mellény hátulján futó hevedert a kislány lábai között a mellény elejéhez erősítette.

Alaposan utánanézett a mentőmellényeknek, és ez a típus volt az összes közül a legbiztonságosabb.

Amikor Maddie-n is rajta volt a mellény, Peter még egyszer szúrósan Brooke-ra nézett. De DeWayne kedvéért, aki ott ült mellette, megőrizte könnyed, majdnem barátságos hangvételét.

– Tessék! Akkor később találkozunk.

Brooke nem szólt semmit. Elfordult, és gyorsan elkészönt a lányoktól. Megkereste Alethát, és megígérte, hogy amint tud, siet vissza. Egy perccel később már a kocsiban ült, és a kórház felé tartott. Minden egyes mérfölddel érezte, hogy nő a távolság közte és a lányai között. Ők már a medencében játszanak, szokják a vizet, kislányos nevetésüktől visszhangzik Aletháék kertje.

Rátaposott a gázra. Ez lesz élete leggyorsabban elintézett ügyeleti hívása, és vissza fog érni, még mielőtt elkezdődne a víz alatti teadélután. Aztán – a Peterrel való kapcsolatától eltekintve – a nap minden részlete úgy fog alakulni, ahogy tervezte.

Peter örült, hogy a tévé közvetíti a Nemzeti Liga bajnoki mérkőzéseit.

Igaz, hogy kedvelte DeWayne-t és Alethát, de a legkevésbé sem vágyott ezt a szombatot egy csomó orvossal tölteni. A vendégsereg többnyire Brooke barátaiból állt, akiket ő alig ismert. Úszni nem igazán szeretett, ez a mostani bajnokság pedig a legizgalmasabb volt az eddigiek közül. Csak azért hajlott arra, hogy egyáltalán eljőjjön, mert tudta, hogy DeWayne-nel megnézhetik a meccset.

Pláne azok után, hogy Brooke elvállalta az ügyeletet.

Mégis mire számított? Még jó, hogy hívni fogják szombat délután! Akkor van a gyerekeknek legnagyobb szükségük orvosra! Focisérülések. Betegségek, amelyek iskola alatt egész héten ott lappangtak a kicsikben. Rovarcsípések. A hétvégék hírhedten sűrűek voltak a gyermekorvosok számára.

Az, hogy Brooke hagyta magát rábeszélni az ügyeletre, fényes bizonyíték volt arra, hogy még tapasztalatlan kezdő. Legalábbis közel sem annyira hozzáértő, mint azt eredetileg gondolta róla. Amikor az orvosi egyetemen megismerkedtek, részben Brooke magabiztossága és hozzáértése vonzotta. De Maddie esete után – amikor Brooke kitartott amellett, hogy lányuknak nincs szüksége szakorvosra – Peter más fényben kezdte látni a feleségét.

Ez pedig egy cseppet sem volt hízelgő.